

Հովհաննես Հովհաննիսյան

Ավերակ

Որպես վաղեմի մի ավանդություն
Կամ շքեղ երագ անմեղ մանկության,
Կենդանանում է այսօր իմ մտքում
Խրոխտ ավերակն նախնյաց մեծության.
Այստեղ բեկորներ վսեմ արվեստի,
Այնտեղ հիշատակն արքունի փառաց,
Եվ վկայարան սրբազան ուխտի,
Եվ տխուր հետքը մեծաշուք կենաց...

Օ՛հ, այսպես ողջ մեր կյանքն է վաղանցիկ,
Ողջը լոկ ծաղր է անսիրտ բնության,
Եվ սեր, և հրճվանք համայն գեղեցիկ
Չոհ է ավերի և մոռացության,
Ինչպես պատրանքը հեշտասիրության,
Ինչպես գրգիռը պատանու արյան,
Խաբուսիկ ժպիտն աշնան արևու,
Բոլո՛րը վաղն է անհետանալու: